

БАХОР ИЛҲОМЛАРИ

СОФИНЧ

Беҳиштда бўйи күн кунга сарсанда ғарбга етдим,
Дардимни майсао тогларга этдим,
Кўзларим очигу баҳтнинг акси йўқ:
Мен сизни жудаим соғиниб кетдим.

Юлдузлар кўнишиди қароларимга,
Шабнамлар гул чизди ёноқларимга,
Ой жавоб тополмас сўрқоларимга,
Мен сизни жудаим соғиниб кетдим.

Киприда асрлар кетмоқда кариб,
Сабо ҳам саросар сизни ахтариб,
Сиз сўйган баҳорлар мендан ҳам гарби,
Мен сизни жудаим соғиниб кетдим.

Икки дил сирлашди мозийда дайдиб,
Руҳимда гул унди дардимни айтib,
Яшайман мен муҳки хижонга кайтиб,
Мен сизни жудаим соғиниб кетдим.

Чархи-дун абадий, баҳар – ўткинчи,
Казосин топгайдир шоҳу ўтични,
Мен ўлсам ўримда гуллар ўқиничим:
Онахон, мен сизни соғиниб кетдим...

Моҳларойим юрган йўлдан ўтди мен ҳам,
Истадимки, менга унинг дарди ўтсин,
Шоир эмас мени кўпик қилгин, Эгам,
Кўксим босиб башарнинг мари ўтсин.

Умархонмас, оддигина бир баҳандиман,
Менга гулу бир байтига шеър бўлса бас..
Белим синиб, бир лаҳзада шармандаман,
Мингта Алпдан олдин ўтса битта нокас...

СИЗДАН БЎЛАК

Юлдузи йўқ самоларга сифас ҳилол,
Таяни йўқ қоя бир кун топгай завол,
Дарди дунён сизга ёёссан кўрман молол,
Мени ҳам суръи эди сиздан бўлак.

Алномисига кўзлари тўрт Барчини бор,
Шоҳсанамга Фарисиз беҳишт ҳам тор,
Ҳақ йўлда гарданима чирмашса бордади,
Бунга ким ҳам куръ эди сиздан бўлак.

Соғинчларим сийратимга экса лола,
Буни сезиб андаллилар чекса нола,
Киргимдан қўшик бўлиб томса жола,
Буни ким ҳам туръ эди сиздан бўлак.

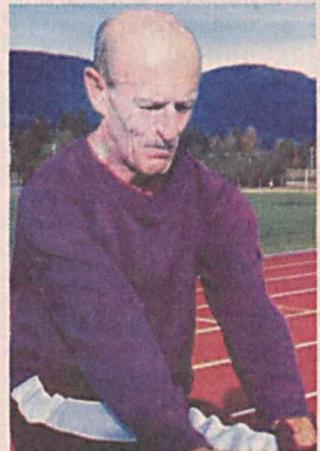
Ай санам-ай, ўзи колиб, мени деган,
Икки дунён факат менинг фамим еган,
Омонатин олиб қўйса бир кун Эгам,
Ким ҳам бағрин ўяр эди сиздан бўлак.

Кавоқиблар канизақидир ўз ойига,
Ошуфта дил етар бир кун ҳумойига,
Садоқатни тавоф этиб, ишқ поига
Ким ҳам чечас кўяр эди биздан бўлак.

Обидхон ИСМАНОВ.

ХАЁТ САБОҚЛАРИ

ЖАЗО

– Онаси, хой онаси.

Ичкаридан Қайтмас ақанинг баланд овози эшилтилди. Эшик гўйкіллаб очиши, Жаннат хола кўринди:

– Лаббат, дадаси, на-

муна илон чакқандек ба-

кирасанги?

– Хаво... Хаво етиш-

маяти. Юрагим ҳам бозов-

та. Ташқарига, тоза хавога

олиб қўйсанг деган-

дим.

Чорак асрки, Жаннат

хола эрининг барча ҳарха-

шаларига тишини-тишига

босиб, чидаб келади. Бош-

ка иложи ҳам йўқ. Ахир кўз

очиб кўргани, кандоқ кила-

ди. Жаннат хола ичидаги-

ни сиртига чикармай, чоли

ўтирган ногиронлар арава-

часини кўча томон охиста-

ғилдиради.

– Мана, дадаси, тоза

хаводан баҳра олинг. Ке-

рак бўлсам, чакиарисиз.

Қайтмас ақа чукур-чукур

нафас олди. Эз шабадаси

танига ҳузур бағшилади.

Ҳолидаги тоқнинг шигил

хосили кўш нурида олмос-

дек ялтиради, кўзни қамаш-

тиради. Уғли Бектотшузум

наводларини сўрига сочек

тараб чикибди. Қуран ки-

шининг хаваси келади.

Ноғонҳон айвон устунига

кўзи тушди. У кўзига чўдек

куринди. Қўзларини унга

қадаганча, ҳаёлга чўмди.
Ҳаёл чорак аср аввал
бўлиб ўтган воқеани ёдига
солди.

...Қайтмас дўйстмурод

билин болалиқдан кадрдан
дўст эди. Бир синфда

ўтишиди.

Ийлар ўтди. Дўйстмурод

етилган теракларини ке-

сиб, ошхона, молхона сол-

ди. Үй-жойининг кам-

кўстиги ишлатди. Органи-

ни сўрганларга сотди, пу-

лини яхши кунларига ярат-

ди. Буни кўриб ҳасади

қўзиган дўйстмуродда эди.

Озода туфайли дўйстлар-

нинг ўртасида кора мушук

оралади. Дўйстмурод Озо-

дага ўйланди. У дўйстму-

роддан ўчилини кўнглига

туғиб кўйди.

Шу тарика ойлар-йиллар

ўтди. Бу орада Қайтмас

ҳам ўйланб, бола-қақали

бўлиб кетди. Аммо юраги-

га тигуб юрган ништидан

кайтмади. Янги ўй солиб,

дўйстмурод билан девор-

дармиён кўшини бўлиш

Қайтмасини ётила шула-

тила кирмаганди. Инсон

зоти пешонасига ёзилгани-

дан кочиб кутуломайди,

дегандари шу бўлса керак-

да.

Уша йили дўйстмурод

чегарага юз донача терак

эди. Буни кўрган Қайтмас:

“Мен сендан қоламани”

дегандек, у ҳам терак

калаамалари кадаб чиқди.

Қунларнинг бирида

дўйстмурод оиласи билан

тўғрига ўтишиб кетди.

Шундай бўйириш кетди.

Дўйстмурод ўтишиб кетди.

Онни кўзиган дўйстмурод

билин болалиқдан кадрдан

дўст эди. Бу орада Қайтмас

ҳам ўйланб, бола-қақали

бўлиб кетди. Аммо юраги-

га тигуб юрган ништидан

кайтмади. Янги ўй солиб,

дўйстмурод билан девор-

дармиён кўшини бўлиш

Қайтмасини ётила шула-

тила кирмаганди. Инсон

зоти пешонасига ёзилгани-

дан кочиб кутуломайди,

дегандари шу бўлса керак-

да.

Уша йили дўйстмурод

чегарага юз донача терак

эди. Буни кўрган Қайтмас:

“Мен сендан қоламани”

дегандек, у ҳам терак

калаамалари кадаб чиқди.

Қунларнинг бирида

дўйстмурод оиласи билан

тўғрига ўтишиб кетди.

Шундай бўйириш кетди.

Дўйстмурод ўтишиб кетди.

Онни кўзиган дўйстмурод

билин болалиқдан кадрдан

дўст эди. Бу орада Қайтмас

ҳам ўйланб, бола-қақали

бўлиб кетди. Аммо юраги-

га тигуб юрган ништидан

кайтмади. Янги ўй солиб,

дўйстмурод билан девор-

дармиён кўшини бўлиш

Қайтмасини ётила шула-

тила кирмаганди. Инсон

зоти пешонасига ёзилгани-

дан кочиб кутуломайди,

дегандари шу бўлса керак-

да.

Уша йили дўйстмурод

чегарага юз донача терак